Notă: Cu excepţiile de rigoare, privind ieşirea partidului comunist român în afara legii, precum şi a ridicării interdicţiei de a călători în occident, versurile de mai jos, spre marea mirarea a tuturor a, ne vor demonstra că situaţia din România pare-se a nu se fi schimbat prea mult, după cum ne-am fi aşteptat cu toţii, în ultimii 16 ani. Prezenta poezie a văzut pentru prima oară lumina tiparului în săptămânalul de limba română „Săptămâna Müncheneză", în **august 1987**.

Autorul

APEL CĂTRE ÎNTREAGA NAŢIUNE ROMÂNĂ

Ca o calotă de gheaţă grea şi ademenitoare.
S-au înscăunat în ţară mamelucii iluzorii.
Libertatea, cât mai este, stă sub semn de întrebare.
Până când şi până unde starea asta de erori?
Munţii noştri, maiestuoşii, preabogaţi în nestemate.
Sunt prădaţi văzând cu ochii, dar ei tac la infinit…
Nici câmpiile române n-au fost privilegiate.
De atâtea „mari recorduri" hambarul ni s-a golit!
Ce eşti tu acum, române, tu ce porţi pe braţ făclia
Şi primeşti, obligatoriu, indicaţiile de sus?
— Eşti cel care duce jugul, sclav modern în România.
Condamnat să porţi în spate crucea morţii, ca Iisus.
De departe-ţi scriu acuma, frate bun de grai şi sânge.
Nalţă-ţi fruntea către soare şi alungă norii grei.
Este timpul să pui capăt umilinţelor. Ajunge
Câtă vlagă a supt din tine clica aia de mişei.
Tu mai ai putere încă să-i zdrobeşti ca pe-o căpuşă.
Să-i stârpeşti până la unul, să te vindeci de nevoi.
Nu te teme, n-or să poată să adune în cătuşă
O întreagă naţiune, un popor de bravi eroi.
Cât e Dunărea de mare, fă-te dunăre şi-nneacă

Tot ce crezi de cuviinţă că nu-ţi este de folos.
Vrei căldură, vrei lumină, libertate vrei?
— Atacă
Fără nicio ezitare şi-ai să ieşi victorios.
Ceea ce se-ntâmplă-n ţară, e o cruntă nebunie;
Securiştii, la tot pasul, te pândesc ca pe un hoţ.
Toată ţara este astăzi, vai, o tristă colivie
Unde cei ce au puterea se gândesc doar la negoţ.
Cu ce te alegi din truda ce o pui în slujba ţării?
— Cu-ntunericul, cu frigul şi cu nervii măcinaţi.
Din Ardeal şi din Moldova, până în albastrul zării.
Geme-ntreaga naţiune, gem izvoarele-n Carpaţi.
Ţi se ia, fără ruşine, dumicatul de la gură.
Nimeni nu te-ntreabă dacă mai rezişti, dacă mai poţi.
Frate bun, nu se mai poate. Jos bolnava dictatură
Unde nu mai au odihnă, în mormânt, nici bieţii morţi.
Maica noastră Românie grabnic trebuie salvată.
Fraţi români de pretutindeni, să-i dăm jos pe papiţoi!
Ne-au vândut destul. Ajunge! Vrem o viaţă-adevărată.
Bunăstare-n casa noastră, nu teroare şi nevoi.
Iată ce-a făcut partidul comunist din România!
— O feudă-n interesul celor fără Dumnezeu.
V-a adus până acolo, să uitaţi ce-i bucuria.
Nici în somn nu aveţi dreptul să vă plângeţi că vi-i greu.
Iată, de ce nu ai dreptul să călătoreşti prin lume.
Să nu vezi cum îşi duc viaţa oamenii de pe aici.
Ţi s-a ridicat în faţă Cortina de Fier, anume
Să te ţină-n întuneric, nu cumva să te ridici!
Cei de sus, pe banii voştri, fac ce vor şi nu le pasă
Că întreg poporul geme-n întuneric şi nevoi.
Dacă vreţi belşugul astăzi să se-ntoarcă iar pe masă.
Daţi-i jos şi judecaţi-i şi-mproşcaţi-i cu noroi.

Judecaţi-i fără milă. Ne-au vândut destul. Ajunge!
Fraţi români, e plin paharul, nu e vreme de pierdut.
Până când teroarea asta, nu vedeţi că ţara plânge?
Maica noastră Românie e de nerecunoscut.
Fraţi români de grai şi sânge, faceţi zid de apărare.
Apăraţi-vă destinul, dreptul vostru cel mai sfânt.
Daţi-i jos pe mamelucii ce vă calcă în picioare.
Fiţi stăpâni pe viaţa voastră, cât mai sunteţi pe pământ.
Cornel Armeanu.
Gaaden – Austria
Mai, 1987